

*this is
not love*

MEZI
TOUHOU
A
ODMÍTNUTÍM

SHAIN ROSE

BARONET

Mezi touhou a odmítnutím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Shain Rose
Mezi touhou a odmítnutím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MEZI
TOUHOU
A
ODMÍTNUTÍM**

**MEZI
TOUHOU
A
ODMÍTNU TÍM**
SHAIN ROSE

VAROVÁNÍ

Jako čtenářka, která miluje překvapení, jdu do každé knihy naslepo. Zároveň chci ale svým čtenářům dopřát příležitost zjistit, jaká citlivá témata v mých knihách naleznou.

Jejich seznam si můžete přečíst zde:

www.shainrose.com/content-warnings

*Všem včelám.
Nezapomínejte, že si své místo
na tomto světě zasloužíte.*

PROLOG

Olive

„VČELINKO, NEMUSÍŠ SE O VŠECHNY STARAT, tak se o to přestaň snažit,“ zašeptala mi máma, zatímco si po rukách roztírala tělové mléko. Umíchala jsem pro ni speciální krém z ovesného oleje a bambuckého másla a se spoustou dalších olejů, protože jí obyčejná tělová mléka, která byla běžně k dostání v obchodech, nepomáhala.

Kůži měla vysušenou a popraskanou, skoro bez života. Moje máma, ještě před několika měsíci plná energie, byla najednou příliš unavená a dívala se na mě lesklýma očima. Právě tak jsem poznala, že už to moc dlouho nepotrvá.

„Zvládnou to, mami. Neboj se, ano?“

Znovu zakašlala a trhla sebou, když se jí záchvatem kašle otřáslo celé tělo.

„Mám zavolat zdravotní sestru? Potřebuješ nějaké léky?“ Byla jsem tak vynervovaná, až jsem málem vyskočila, abych někoho zavolala, ale chytila mě za ruku, aby mě zastavila. Jako vždy na mě měla uklidňující vliv.

S něžným úsměvem se na mě podívala a suché rty jí napětím v pokožce popraskaly. Nanesla jsem na ně balzám a opět jí sevřela tenké prsty.

„Nechci sestru. Už to k ničemu nebude.“

„Jistěže bude. Dá ti léky proti bolesti, které ti pomůžou přečkat do dalšího kola chemoterapie, a pak si odpočineš.“

Nadechla se, pak znovu, odvrátila se ode mě a vyhlédla oknem do deště. Mělo svítit sluníčko, ale místo toho se nečekaně přihnaly mraky, z nichž se spustil liják. Požádala jsem o jiný pokoj, aby aspoň některé dny viděla slunce, ale jen se na dešťové kapky usmála a řekla: „Na další chemoterapii už nepůjdu, Včelinko.“

Její slova na mě dopadala jedno po druhém. A každé mi způsobilo silný šok, protože jsem tomu nemohla uvěřit. „Cože?“ Odtáhla jsem od ní ruku. Nechápal jsem, že už nechce proti své nemoci spolu se mnou bojovat.

„Je to pro mě příliš vyčerpávající.“ Svraštila obočí, podívala se na mě a dotkla se zlatého řetízku, který vždy nosila na krku. Přívěsek měl tvar krásného zlatého pera. Věděla jsem, že jí během let přinášel útěchu. Víím, že tím perem trénovala krasopis, ale už na to neměla sílu, protože se bolest v kloubech nedala vydržet. „Jsem unavená, Olive. A tvůj táta by neměl –“

„Táta by tu měl být,“ skočila jsem jí do řeči. Při tom mi v žilách bublal vztek.

Něžně se usmála, viděla jsem však její bolest. „Nech ho být, Včelinko. Zlobíš se na něj, ale měla bys to hodit za hlavu.“

Chtěla jsem běsnit a povědět jí, že si takového muže nezasloužila. Že si zasloužila někoho mnohem lepšího. Hodila jsem to ale kvůli ní za hlavu. „Máš pravdu. Není teď důležitý.“

„Jistěže je. Je to tvůj táta. Zůstanete už jen tři. Na mně mi už nezáleží. Měla jsem vás, moje děti, abychom byli rodina. A takhle rodina nevypadá.“

„Jak to můžeš říct, mami? Jsme rodina. Navzájem se o sebe staráme.“ Vzala jsem ji za ruku a snažila se ji nestisknout moc silně. Chtěla jsem ji přimět k rozumu, přestože to obvykle bylo spíš obráceně.

„Olive, je ti šestnáct. Jsi ještě mladá. Máš celý život před sebou. Nemusíš se starat o nemocnou mámu.“ Po tváři jí stekla slza. „To já bych se měla starat o tebe.“

Sevřelo se mi hrdlo. Snažila jsem se potlačit neprolité slzy. Obě jsme věděly, jak by to mělo být. Jenže život je nepředvídatelný stejně jako temná bouře, jež zahalila dokonalý slunný den, který jsme si plánovaly. Mohly jsme si plánovat cokoli, avšak blesky, hromy a víchr, které nám vtrhly do života, jsme mohly buď přečkat, nebo s nimi bojovat.

A já jsem nebyla připravená jim ustoupit a vzdát to. Mrkáním jsem zahнала slzy a usilovně se snažila ovládnout, než řeknu něco dalšího.

„Ne, tohle nedělej,“ zastavila mě a zakroutila hlavou. „Nemusíš se ovládat. Můžeš plakat, Včelinko. Vždycky se mi na tobě líbilo, že nosíš srdce na dlani. Nikdy ses netajila tím, co cítíš. Chci to na tobě vidět, i kdyby naposledy.“

„Ty nás neopustíš, mami,“ prohlásila jsem čistým, silným hlasem, aby pochopila, že jsem odhodlaná zvítězit. Pohled, jež jsem na ni upřela, ani na okamžik nezakolísal. „Nemůžeš to udělat. Táta spálí i vodu a Knox není ráno schopný vstát do školy.“

„Naučím ho, jak si nastavit budík, ano?“ Uchechtla se.

„Zvládnu to. Budu ho budit,“ ujistila jsem ji, protože to nechápala.

„Ne. Olive, ještě dospíváš.“ Zdůraznila můj věk, jako by mi snad něco unikalo. „Žij, jako by ti bylo šestnáct. Dělej chyby. Žij sama za sebe. A až ti bude osmnáct, dělej si, co chceš. Jdi tam, kam tě srdce táhne. Procestuj svět, vyzkoušej si všechno možné... a pak se za mnou vrať.“ Při tom dovětku, který mi říkala, kdykoli jsem se chystala odejít z domu, na mě mrkla.

„Jak to mám ale udělat, když se nechceš léčit, mami? Jak to mám udělat, když tu nebudeš, abych se za tebou vrátila?“

„Vždycky tu někde budu, Olive. Copak to nechápeš? Včely jsou silné, zlatíčko moje.“ Zvedla ruku a dotkla se květu plumérie, který jsem si vždy dávala do vlasů. „Vrátí se ke květinám, které znají, a najdou cestu zpět. Jsi silnější, než si myslíš. Uvidíš.“ Řekla to s takovým přesvědčením, až jsem si byla jistá, že ve mě věří víc než já sama. Položila jsem ruku na její, stiskla ji, sklonila se k ní a rozplakala se. Ne protože mi řekla, že můžu, ale protože už jsem dál nedokázala slzy potlačovat.

Ztrácela jsem mámu.

Svoji nejlepší kamarádku.

Jedinou kamarádku.

Tu noc nás opustila poté, co bojovala o každou další vteřinu času.

Můj otec tu ani nebyl, aby se s ní rozloučil.

„NEMILUJU JI. SKUTEČNOU LÁSKU jsem poznal až s tebou.“ Hlas mého přítele, který mluvil do telefonu, zněl v chladném nočním vzduchu překrásně a poetic-ky. „Brzy jí to řeknu. A projekt je samozřejmě tvůj. Olive to pochopí.“ Vítr ke mně nesl slova muže, jehož jsem milovala, přestože jsem stála za rohem cihlové zdi. Bodala mě do srdce a rvala mi ho vedví.

Dnes se moje nejlepší kamarádka Kee vdala za milovaného muže, a tak jsem na její svatbu pozvala muže, kterého jsem milovala já. Společně jsme přihlíželi, jak si na zahradě svého rodného domu vyměnila se svým nastávajícím sliby, a pak jsme se přesunuli na večerní recepci do luxusního resortu HEAT, do kterého to bylo zhruba půl hodiny autem. Představovala jsem si, jak tam budu se svým přítelem, s nímž jsme měli vztah na dálku, tančit a tulit se k němu.

Jenže už stihl vyřídit dva telefonáty a zas mu zazvonil mobil. Připomněla jsem mu, že jsme spolu nestrávili moc času, ale přitáhl si mě k sobě a odepnul si ze zápěstí své originální rolexky. „Když jsi zamilovaná,

čas nehraje žádnou roli. Na, vezmi si je. Slibuju, že budu za pět minut zpátky. Změř mi to.“

A jako vždy jsem jeho kouzlu naprosto propadla. Po mnoha měsících odloučení mi chyběl. Moc často jsme se spolu na veřejnosti neukazovali. Koneckonců to byl můj profesor, a navíc jsem kvůli práci hodně cestovala. Ale když jsme byli spolu, byl ke mně Rufford pozorný, laskavý a milující.

Proto pro mě byl takový šok, že byl pryč už skoro dvacet minut a teď jsem ho slyšela telefonovat s jinou ženou.

„A pokud to nebude chtít pochopit, přinutím ji k tomu. Tak jako tak potřebuje získat zápočet z mého předmětu. Proto jsem přijel. Říkal jsem ti to. Potřebuju si s ní o všem promluvit.“

To, co jsem slyšela, se mi vůbec nelíbilo. Ježily se mi chloupky a srdce mi bušilo. Měla bych se ozvat, aby věděl, že jejich rozhovor už neprobíhá v soukromí, ale vždycky jsem byla až moc zvědavá.

Nebo paranoidní.

„Jistěže se to nestane. Je po všem. Vždyť jsem ti to už říkal. Miluju a zbožňuju jen a pouze tebe.“ Jeho hluboký hlas se nesl vzduchem. Ta slova jsem moc dobře znala – *miluju a zbožňuju jen a pouze tebe*. Připadala jsem si naivní, že jsem mu kdy věřila.

Ta slova si každý mohl vyložit jen jedním způsobem. Slyšela jsem je. Znala jsem jejich význam. Nepochybovala jsem, že jsem je opravdu slyšela.

A přesto jsem jim *nerozuměla*. Muž, kterého jsem milovala, nemohl mít v žádném případě vztah s někým jiným.

O krok jsem ucouvla. Netušila jsem, jak mám reagovat. Ustoupila jsem o další krok a pak další. Dveře za mnou se otevřely a vylil se z nich bujarý a nespou-

taný smích muže, který si na každé paži vedl překrásnou ženu.

Dimitri Hardy byl velice pohledný a měl dost opovázlivosti a sebevědomí, aby se na svatební hostině věnoval hned dvěma ženám najednou. Byl to bratr ženicha a velice blízký kamarád Kee. Přes ni jsme se také poznali. Nebyli jsme si blízcí, ale když mě spatřil, smích ho přešel a probodl mě zelenýma očima. „Olive, co tady venku děláš?“

„Olive, берушко moje, zrovna jsem dotelefonoval.“ Rufford mě objal. Okamžitě jsem od něj instinktivně ustoupila.

Dimitri přimhouřil oči. Pospíšila jsem si s vysvětlením: „Jen jsme s mým přítelem potřebovali na chvíli na vzduch.“ Poté jsem se otočila k Ruffordovi: „Ráda bych si s tebou tamhle promluvila.“

Ukázala jsem za roh. Rufford se zamračil, ale odvedl mě tam, místo aby se ihned vrátil na recepci. Ovládala jsem se, dokud jsme nezašli za roh, a pak mě vztek donutil vyhrknout: „S kým jsi to sakra právě telefonoval?“

Rufford vytřeštil překrásné modré oči. „Miláčku, omlouvám se, potřeboval jsem vyřídit pracovní telefonát. Jak to vypadá na Keeině hostině?“ Zadíval se za mě na Dimitriho, který se bezstarostně opíral o zeď budovy, jako by neměl co dělat.

No, já ano a bylo mi jedno, že tu máme diváky. „Pracovní telefonát, Rufforde? To všem svým kolegům vykládáš, že je *zbožňuješ*?“

„Olive.“ Zvedl ruku a dotkl se jedné z mých po ramena dlouhých kadeří. „Mrzí mě, že jsi to slyšela. Víš, jak se tyhle telefonáty občas zvrtnou. Mám studentky –“

„Nedělej ze mě hlupačku.“ Při pohledu na něj, oděného v tvídovém saku a drahých botách, se mi žilami

rozléval hněv. Měl šediny, které jsem vždy považovala za znak kultivovanosti, ale teď jsem spíš měla pocit, jako by se mi jeho věk, který barva jeho vlasů představovala, vysmíval. „Nejsem pitomá, tak se tak ke mně nechovej.“

Narovnal záda, upravil si kravatu a sjel mě pohledem. „Ne. Nejsi pitomá, Olive. Takže jistě víš, že jsem se cítil osaměle, zatímco ses s Keelani Haleovou a Dimitrim Hardym toulala po celé zemi.“

Vyštěkl Dimitriho jméno, jako bych se snad měla za své jednání stydět. Věděla jsem, že si Rufford připadá v porovnání s Dimitrim méněcenný. Koneckonců to byl bilionář s přehnaným sebevědomím, který s námi cestoval po světě, zatímco jsem pro Kee pracovala jako její tisková mluvčí a kadeřnice.

„Věděl jsi, že musím trávit kvůli práci hodně času na cestách, Rufforde. Řekla jsem ti, že mi máma povídala, že bych měla...“ Polkla jsem vzlyk a přitiskla si ruku na pusu. Prosila jsem své oči, aby se nerozplakaly. Rufford se mě ani nepokusil utěšit. Narovнала jsem záda, zhluboka se nadechla a pokračovala: „Jsem ne-skutečně vděčná, že pracuji pro ženu, z níž se stala moje kamarádka. Pomohla mi vše zpracovat. S ní jsem si vždycky připadala, že někam patřím. Proto jsem se rozhodla tvůj předmět studovat přes internet místo osobně. Ale taky jsem ti říkala, že ta práce není natrvalo a jednoho dne skončí.“

„Ne dost brzo,“ zabručel. „Měli bychom pracovat spolu.“ Můj plán byl pokračovat s Ruffordem. Byla jsem připravená navázat na jeho výzkum a dokončit svou diplomovou práci. Zkoumali jsme dopady sociálních sítí na komunity a lidi. Práce byla zajímavá a obohacující. Věřila jsem, že je to můj odrazový můstek do oboru.

„Po celé studium na vysoké se živím sama, Rufforde. Říkal jsi mi, že jsi na mě kvůli tomu moc pyšný.“

„Jsem pyšný, že jsi tak nezávislá, ale naneštěstí já tak silný nejsem.“

„Co tím chceš říct?“ Zakroutila jsem nad ním hlavou.

„Tvrdě jsme pracovali. Bývám celé noci vzhůru. Potřeboval jsem asistentku. A Veronica byla po ruce.“

„Veronica?“ zachraptěla jsem. To nemohl myslet vážně. „Vždyť právě nastoupila na magisterský program, Rufforde. A je...“

Co jsem na to měla říct? *Je moc mladá?* Mně taky kdysi bývalo dvaadvacet. Před třemi lety jsem se zamilovala do Rufforda, jako by to byl bůh. Dost možná jsem k němu něco cítila ještě dřív. Byl to jeden z mých vyučujících ještě na bakalářském studiu a pořád mě chválil za mé rozsáhlé vědomosti. Byla jsem zamlklá, ale on mi vždy věnoval pozornost. A poté, co jsem několikrát změnila obor, mi pomohl dostat se na dálkové studium žurnalistiky.

Byla jsem tak naivní. Všude jsem za ním létala, jenom abych se s ním viděla, vyspala se s ním a dala mu všechno, co chtěl. Byl můj první a jediný.

„Je co, Olive? Popravdě je velice chytrá.“ Řekl ta slova téměř blahosklonně, jako by mě vyhazoval do odpadu a ji dosadil na mé místo.

„To jsi kdysi řekl i mně.“ Ted' už se mi třásl hlas stejně jako ruce. Sevřela jsem je v pěsti a usilovně se snažila potlačit emoce.

„No, právě teď je do toho projektu mnohem zapálenější. Rozumíš?“ Něžně se usmál, přistoupil ke mně a pohladil mě po tváři. Neodtáhla jsem se. Nedokázala jsem to. Jeho dotek mi moc chyběl, byť to udělal proto, aby mi setřel osamělou slzu. Poté cvrnkl do kvě-

tiny, kterou jsem skoro každý den nosila ve vlasech. Pořídila jsem si květy plumérie ve všech možných barvách, abych mohla jednu nosit ke každému oděvu. Tato květina mi připomínala mámu. A to, jak na mě byla i v posledních okamžicích svého života pyšná. Nechtěla jsem, aby mi to pošpinil.

Ustoupila jsem, aby na mě nedosáhl.

„Měla jsi moc práce. Nebudeme se hádat.“ Rufford ke mně promlouval uklidňujícím hlasem, kterým mi akorát zlomil srdce ještě víc. „Neměla jsi o to téma zájem. Veronica ano.“

„Já snad nevěřím vlastním uším.“ Posunula jsem si brýle o něco výš a vzhlédla k temným mrakům. Usilovně jsem se snažila nezhroutit a nerozbrečet se.

Zvedl ruku a v uklidňujícím gestu mi brýle narovnal na nosu. Srdce se mi opět sevřelo bolestí. Viděla jsem dobře, ale nosila jsem brýle, protože mi řekl, že v nich vypadám jako pilná studentka. „Brýle se mi na tobě moc líbí. Co raději myslet právě na to, zlato? Na to, jak moc ti to sluší a jak jsi mi chyběla?“

Místo toho jsem si brýle strhla z nosu a uložila je do kabelky. Opřela jsem se o cihlovou zeď a vzhlédla k němu. „Chci to. Opravdu. Ale potřebuju jedno vědět, Rufforde. Potřebuju to od tebe slyšet. Řekni, že s ní nic nemáš.“

Moje mysl se zoufale snažila té představy držet, přestože jsem znala pravdu. Tak moc jsem s ním chtěla mít společnou budoucnost, a teď mi připadalo, jako bych padala. Tolikrát mi řekl, že mě miluje, přitom jsem se teď cítila akorát jako další zárez na posteli.

„Záleží na tom, srdíčko? Vždycky jsi mě chtěla. Postarám se o tebe. Víš, že to chceš. Probereme to později. Už pojď.“ Palci mě hladil po bocích a políbil mě na krk. „Zbožňuju jen a pouze –“ Zarazil se. Asi si

uvědomil, že jsem ho přesně tato slova slyšela říct jině. Najednou se mi z jeho doteku obrátil žaludek. Místo lásky jsem cítila jen odpor.

Odstřčila jsem ho od sebe, až zavrával a zaklel. „Kolika *studentkám* jsi ta slova řekl?“

To slovo jsem zdůraznila. Vycenil zuby. „Všechny jste dospělé ženy, slečno Monroeová. Všechny jste za mnou přišly jako první. Vždy se jednalo o oboustranně dobrovolný vztah.“

„Nebo jsme byly sotva dospělé a ty jsi nás vmanévroval do toho, abychom se do tebe zamilovaly,“ vyštěkla jsem bez přemýšlení. Sama jsem nad svými slovy zalapala po dechu a z hrdla se mi vydral vzlyk.

Ošálil mě.

Zíral na mě a z jeho těla sálal strach. Pochopila jsem, že jsem na něco kápla. Kdykoli jindy bych se na to zaměřila, vrhla se do zjišťování podrobností a nedala si pokoj. Koneckonců jsem studovala žurnalistiku.

Právě teď se mi ale jen lámalo srdce.

Mlčky jsem přihlížela, jak se mu obličej zkřivil celou škálou emocí, a pak svrástil obočí a stiskl rty. Ten výraz jsem znala. Popře veškerou vinu. „Obviňuješ mě snad z něčeho?“

„Rufforde, nikdy bys nikomu nedovolil, aby pracoval na tvém životním výzkumu, kdyby sis s tím člověkem nebyl blízký. Takže je buď geniální, nebo s ní spíš.“

„Jistě... Což vzbuzuje otázku, co z toho jsi ty, lásko? Myslíš, že jsi geniální? Nebo s tebou akorát spím?“ Jeho tón se změnil. Už v něm nebylo ani stopy po lásce. Jen jed, který po mně plival. „A teď vážně. Bažila jsi po pozornosti. Neměla jsi žádné přátele, protože ses po smrti své matinky ve všem plácala

a tvůj papínek je naprosté budižkničemu. Proč bych to na tebe nezkusil, když nejsi z nejchytřejších?“

Podívala jsem se na hodinky, které mi dal. Věděla jsem, jak moc je má rád, a tak jsem si je odepnula.

Přikývl. „Ano. Bude nejlepší, když půjdeme každý svou cestou. Budeš si ale muset najít jiné téma diplomové práce, nebo se můžeš z mého předmětu odhlásit a na podzim se znovu přihlásit k jinému výzkumu.“

Znovu přihlásit? Ten výzkum nám zabral už rok. Zmocnila se mě panika. Bylo mi zle, že se mě stále snaží ovládat. Určitě si myslel, že mu to vyjde a že mu v určitém smyslu patřím. „Moc mě to mrzí, Rufforde.“

„To je v pořádku, Olive. Zvládneme to.“ Natáhl se po mně, jako by upřímně věřil, že mu ty jedinečné rolexky vrátím, přestože mi právě zlomil srdce.

Místo toho jsem s nimi mrštila na zem a dupla na ně jehlovým podpatkem svých lodiček.

„Zbláznila ses?“ vyhrkl. „Ty čubko!“ Asi jsem zašla příliš daleko. Obličej se mu zkřivil zuřivostí. Náhle se však zpoza rohu vynořila mohutná postava.

Dimitri Hardy nás oba převyšoval. Vlasy měl rozčuchané, ale jinak vypadal naprosto upraveně. Ty dvě ženy, s nimiž sem přišel, ještě pořád stály po jeho boku. Nevěnoval jim však pozornost. Místo toho propaloval díru do Ruffordova obličeje.

„Určitě jsem se přeslechl a ty jsi mé kamarádce nenadával, Rufforde,“ pronesl Dimitri. Vůbec se nestyděl vstoupit do partnerské hádky.

„Jdi mi z cesty,“ zavrčel Rufford a v obličeji celý zrudl.

Dimitri se však ani nepohnul. „Dobře víš, že na to můžeš zapomenout. Vypadni. Odejdi, pokud nehodláš oslovovat ženu, kterou prý miluješ, mnohem milejším tónem než –“

„Nemiluju ji. Akorát se mi s ní dobře šukalo –“

„Do prdele!“ Dimitri vystřelil ruku, chytil Rufforda za krk a přirazil ho na zeď. Vytřeštila jsem oči. Nečekala jsem, že by tato situace tak rychle eskalovala. I ženy, které sem Dimitriho doprovázely, zalapaly po dechu.

Ohlédl se k nim a řekl: „Oběma vám zavolám. Teď jděte.“

Ihned ho poslechly. Dimitri upřel pohled na mého přítele, který sebou zmítal jako krysa chycená v pasti.

Dimitri nepovolil stisk. Byl tak vysoký a mocný, že z něj vyzařovala přirozená autorita, a nikdy se tak nemusel uchylovat k využití síly. To, že to udělal na mou obranu, kvůli člověku, který by mu měl být ukradený, byl pro mě šok. „Pověz mi, Rufforde. Proč si myslíš, že bych ti dovolil říct něco takového, aniž bych ti vymlátil zuby z huby? Jsi profesor. Přece nemůžeš být tak hloupý.“

Rufford sebou zmítal a marně kopal nohama. Snažil se vysvobodit z Dimitriho sevření, které ho obíralo o kyslík. I když jsem chtěla, aby trpěl, nepřála jsem si, aby dostal infarkt.

„Dimitri.“ Něžně jsem mu položila ruku na rameno. „Musíš ho pustit.“

Druhou rukou si stíkl kořen nosu. Dokazovalo to, jak vetchý proti němu můj teď už bývalý přítel je. Dimitri vypadal, že udržet zmítajícího se muže mu nedělá žádné problémy, v očích mu však planul oheň. „Fajn.“ Stáhl ruku a nechal Rufforda, aby se zhroutil na zem. „Tvůj přítel je prase, Olive. Mám tu rande a práci. Doufám, že víš, že se mi nelíbí, že musím věnovat čas i sporům mezi kamarádkou své nejlepší kamarádky a jejím bývalým nabíječem. Takže to tu ukončíme poklidně, místo aby si odtud Rufford odnesl zakrvácený nos. Už jsi na odchodu?“

Ruffordovi, který se mátožně zvedal ze země, nevěnoval jediný pohled. Můj bývalý přítel však nutně potřeboval mít poslední slovo. Narovnal si tvídové sako. „Olive, budu tě kontaktovat ohledně tvé diplomové práce.“ Odešel a nechal mě tu dusit se studem před Dimitrim, který na mě upíral zrak, zatímco jsem si zírала na nohy.

„Ty hodinky jsi sotva poškrábala.“

Podívala jsem se na své lodičky a trhla sebou. Takže to viděl. Pozvedla jsem bradu a složila si paže na hrudi. Ted' nebyl na stud čas. Místo toho jsem dupla na hodinky ještě pětkrát, až ciferník praskl. „Tak.“

„Skončila jsi?“

„Nevím.“ Polkla jsem bolest v krku, která hrozila, že mi vžene do očí další slzy.

„Doufám, že ano, protože je dost starý na to, aby byl tvůj děda. Za ty nervy ti nestojí.“ Dimitri byl vždycky upřímnější, než by se mi líbilo.

„Zas tak starý není.“ Protočila jsem panenky. „A láska si nevybírá podle věku. Nikoho nediskriminuje, Dimitri.“

Povytlhl obočí, jako by se mnou nesouhlasil.

Mávla jsem rukou. „Tomu bys nerozuměl.“

A právě to byl ten problém. Většina lidí to nechápala. Rufford mi dal život, pomohl mi dostat se na magisterské studium a zajímal se o mě v době, kdy jsem byla pro všechny ostatní neviditelná. Dodal mi sebevědomí a směr. Jenže ted' už jsem věděla, že akorát využíval toho, že si nevěřím, a najednou jsem si bez něj připadala jako nahá.

„Ježíši, budeš bulet?“ Dimitri se znechuceně ušklíbl.

„Prosím, to ne. Všichni si budou myslet, že jsem udělal něco hrozného, Olive. Na tohle nemám čas.“

„VÍŠ, CO JE FAKT NA PYTEL?“ Popotáhla jsem. Bylo mi úplně jedno, jestli je Dimitri na můj výlev zvědavý, nebo ne.

Známe se už dost dlouho. Určitě ve mně musel, byť neochotně, vidět kamarádku. Tím spíš teď, když se z něj stal švagr mojí nejlepší kamarádky, ale předtím jsme byli všichni něco jako přátelé. Dimitri ji vždycky podporoval a mou přítomnost popravdě spíš jen trpěl, protože jsem se starala o jednu část Keeina podnikání. „Tohle byl můj záložní plán, až přestanu pracovat pro Kee. Měla jsem dokončit diplomku a pokračovat s Ruffordem ve výzkumu. Nikdy to tedy nezaznělo výslovně, ale takový byl plán.“

„Vymyslíš nový plán,“ pověděl mi bez zájmu. Neustále se ohlížel k sálu, v němž se konala hostina. Dimitri byl světoznámý spolumajitel říše v oboru pohostinství a nemilosrdný investor do nemovitostí. Na mě rozhodně neměl čas.

Ani já jsem na tohle neměla čas. Sice jsem si zatím nenašla toho správného muže, ale za poslední rok

jsem nejspíš konečně vymyslela, co chci dělat. Výzkum s Ruffordem mě bavil. Věřila jsem, že je to začátek mé kariéry. Vytvořila jsem si cestu, rozhodla jsem se pro ni, a teď mi ji chtěl vzít.

„Co když ne?“ zašeptala jsem. Žaludek mi náhle ztěžkl strachem. „Milovala jsem ho a on toho zneužil. Nejsem ani dost bystrá novinářka, abych si všimla –“

Dimitri na mě upřel tvrdý zelený pohled. „Olive, pravděpodobně se takhle k ženám choval od chvíle, co se z něj zhruba před milionem let stal profesor.“

„Dík, hned je mi líp,“ ucedila jsem sarkasticky a probodla ho očima.

Podupal drahou polobotkou o asfalt v uličce, jako by na tohle neměl čas. „Jenom říkám, že s chováním naprostého hajzla má velké zkušenosti. Využíval svého postavení.“

„Ale –“

„Muž, který tě měl milovat, tě místo toho rozbřel. Už to samo o sobě je dostatečným důvodem, abys od něj odešla. A co hůř, udělal to jen kousek od svatební hostiny tvojí kamarádky.“

„Je to moje *nejlepší* kamarádka,“ zdůraznila jsem a přikývla. Začínala jsem věřit, že na tom, co říká, něco je.

„No...“ Naklonil hlavu na stranu a oči mu zasvítily. „Technicky vzato jsem její nejlepší kamarád já.“

Brada mi padla na zem, ale uchechtla jsem se. „Jen si kopni do ležáka.“

„Jsem upřímný.“

„Nesluší ti to,“ odsekla jsem a složila si paže na hrudi.

Zamručel, jako by v tom spatřil výzvu, a náhle ke mně přistoupil. Kolem nás zavanul poryv studeného večerního větru. „Opravdu, slečno Monroeová?“

Ve skutečnosti to bylo přesně naopak.

Náhle jsem až příliš palčivě vnímala náš výškový rozdíl – on měl bezmála dva metry, já metr dvaasedesát – i napětí, jež mezi námi vládlo. A tenhle arogantní panák, který tu se mnou stál v měsíčním světle, moc dobře věděl, že mu sluší naprosto cokoli. Většinu žen – včetně mě, přestože jsem se tomu snažila odolávat – to k němu neovladatelně táhlo. Obličej mu rámovaly tmavé vlnité vlasy, jež mu dodávaly drsný vzhled, přestože každický pramínek přesně zapadal na své místo. Sice měl na sobě drahý, na míru střižený oblek, ale nesnažil se dominovat svému okolí. Na to mu stačila široká ramena, sebevědomí a přátelský, avšak zároveň tajuplný úsměv.

Moje srdce i libido se naráz ozvaly. Na vteřinu jsem úplně zapomněla na bolest z rozchodu i na to, na co bych měla myslet. Zavřela jsem oči a ustoupila, abych to napětí přerušila. „Ano, opravdu. Jsem Keeina kamarádka stejně jako ty. A asi i víc, protože až se mnou Rufford skončí, budu pro ni pracovat už napořád.“

„Ano, v tom případě bude lepší, když to hodíš za hlavu a svou diplomku přepracuješ,“ navrhl Dimitri, jako by mu bylo jedno, jak se rozhodnu. „Vrátíme se na recepci?“

Jeho slova mnou otřásla. „Mám to hodit za hlavu?“ zopakovala jsem tiše a pak znovu. „Hodit za hlavu?“ V tu chvíli se můj strach proměnil v zuřivost a bolest a zlomené srdce v hněv. Hodila jsem za hlavu tátu. Hodila jsem za hlavu vztek na něj za to, že nebyl takovým mužem, jakého si moje máma zasloužila. A dodnes jsem toho litovala.

Zhluboka jsem se nadechla a sevřela ruce v pěsti. „Ne. Víš co? *Nehodím* to za hlavu.“

Prošla jsem kolem Dimitriho a zamířila zpátky na recepci. Bez ohlednutí jsem rozrazila dveře sálu dokořán.

Ani jsem se nepodívala, jestli za mnou jde. Neměla jsem čas se utápět v sebelítosti. Potřebovala jsem vymyslet nový plán. Cítila jsem to v kostech. Později se kvůli tomu vybrečím, ale dnes večer se ujistím, že mám pořád místo v magisterském programu, do něhož jsem vložila už tolik úsilí. A zároveň Ruffordovi ukážu, kde je jeho místo.

Jen jsem na to potrebovala dodat si trochu odvahy.

„Už nikdy nehodím číkoli hnusné chování za hlavu,“ zabručela jsem, zatímco jsem si klestila cestu davem tancujících svatebčanů a mířila k baru. Posadila jsem se na sametem potaženou barovou stoličku a opřela se o bar z tmavého mahagonového dřeva se složitou řezbou. „Vážený pane, potřebuju drink.“

Řekla jsem to tak hlasitě, až se po mně barman ohlédl, a pak střelil očima za mě, odkud ho Dimitri posílal gestem pryč. „Chvilku. Zpomal, Olive. Ježíši, jak to myslíš, že to za hlavu nehodíš?“

Podívala jsem se na barmana, který ho bez váhání poslechl, a poté přimhouřila oči na Dimitriho. „Opravdu jsi mu právě řekl, že nesmím pít?“

„Jen jsem ho požádal o chvíli strpení.“ Ustaraně se na mě zadíval. „Dej tomu chvilku –“

„To, že ti to tu patří, neznamená, že můžeš rozhodovat o tom, co dělám,“ vyštěkla jsem, podrážděná, že se mě snaží ovládat.

Ušklíbl se. „Rozhoduju o všem, co vlastním, Olive. Pokud se nacházíš v nemovitosti, do které jsem investoval, mám právo rozhodovat o tom, co děláš.“

Rozhlédla jsem se po resortu. Zařízení spadající do impéria HEAT sálalo pompézností a elegancí. Po sálu se pohybovali muži v oblecích, kteří si palčivě uvědomovali, s kým tu právě mluvím. Barman ho bez váhání poslechl na slovo a bylo mu jedno, že jsem

tu hostem, který chce drink. Dimitri tu měl nad vším svrchovanou moc. Už proto jsem měla sto chutí to tu všechno zničit.

Rufford mě taky ovládal. Manipuloval mnou a přetvářel si mě tak, jak chtěl. Poslala jsem mu stovky fotek ve spodním prádle, které mi koupil, a riskovala kvůli němu své vzdělání, a on měl tu drzost mě opustit, jako bych pro něj neudělala vůbec nic.

„Všichni si myslíte, že můžete o všem rozhodovat, co?“ ucedila jsem, znovu na barmana mávla a naklonila se přes bar. Tentokrát už ke mně přišel. Zavrněla jsem: „Panáka skořicové whisky Fireball, prosím.“

Na Dimitriho se ani nepodíval. Nalil mi panáka a poslal ke mně sklenku. Naráz jsem ji s pohledem na něj vypila.

Poté jsem z kabelky vytáhla mobil a projela textovky. Tu, kterou jsem chtěla Dimitrimu ukázat, jsem otevřela a otočila k němu displej. „Věřil bys, že tohle jsem mu poslala včera večer, protože o to vyloženě žadonil?“

Na fotce jsem byla zachycená, jak se ohnutá v pase a v potrhaných silonkách ohlížím přes rameno.

Vůbec jsem se nestyděla fotku Dimitrimu ukázat. Už mě i Kee mnohokrát viděl, jak se připravujeme, a potřebovala jsem *někomu* dokázat, jak je šílené, že mě Rufford zvládl tak snadno ovládat a že jsem, já naiva, věřila, že mě miluje. A přesto Dimitri vytřeštil oči šokem.

„To myslíš vážně, Olive?“ Vytrhl mi mobil z ruky. Myslela jsem, že ho hned vypne, ale místo toho na něj zůstal zírat, jako by nevěřil vlastním očím. Klouby na ruce mu zbělaly od toho, jak můj telefon svíral stále pevněji.

„Ehm... Mohl bys mi ho vrátit?“

„Do prdele,“ zavrčel a vrazil mi ho do ruky. „Řekl bych ti, ať tu fotku smažeš –“

„Proč?“ Pokrčila jsem rameny. „Stejně by mi to k ničemu nebylo, protože jsem mu ji už poslala. Má ji.“

„Ježíši.“ Znechuceně zakroutil hlavou. „Uvědomuješ si, že jsi tímhle riskovala celé svoje studium?“

„V tu chvíli mě to bavilo!“ bránila jsem se. „A... no, myslela jsem, že jsem zamilovaná. Navíc mi zavolał, aby mi řekl o takové roztomilé hře na zlobivou studentku, a že jestli mu pošlu něco, čím mu dokážu, jak usilovně se snažím –“

„To ti napsal?“

Zaprděla jsem na rty. „Ne.“ Uvědomovala jsem si, jak hloupě to ode mě zní. „Řekl mi to po telefonu.“

Tehdy jsem to brala tak, že se spolu skvěle bavíme. Teď jsem zírala na textovku určenou Ruffordovi a přemýšlela, kolik dalších studentek přinutil těmi slovy, aby udělaly hrozné hlouposti.

„Jak jinak.“

„Řekl, že je to pro mě lekce, Dimitri. Ale myslím, že ji potřebuje udělit spíš on.“

„CO TO DĚLÁŠ?“ Stál jsem hned u Olive a snažil se zahlednout, co na svém mobilu dělá. Drobná žena, která přede mnou seděla na barové stoličce, před chvílí brečela, pak se naštvála, pak jí rezignovaně poklesla ramena a najednou jako by si šla za svým zlotřilým cílem. Hodně to o ní vypovídalo.

Olive nikdy nevypadala zlotřile. Abych byl upřímný, vždycky působila jako milá a roztomilá dívka. Většinou si oblékala pytlovité svetry a děrované silonky, nebo legíny, a nosila brýle. Asi to měl být projev jejího módního vkusu, ale nebyl jsem si tím jistý. Pamatuju si, že když si ty síťované silonky vzala poprvé, nedokázal jsem odtrhnout oči od její odhalené hebké pokožky. Bral jsem to tak, že mi její vzezření dělá starosti, ale teď jsem přemýšlel, jestli za tím spíš není něco jiného.

„Jsem novinářka,“ prohlásila a znovu mávla na barmana. Byl jsem v šoku, že ji tentokrát poslechl. Copak netušil, že jsem spolumajitelem tohoto resortu? Přesladce se na něj usmála. „Potřebuju ještě jednoho panáka na kuráž.“

„Dalšího panáka na kuráž nepotřebuje,“ oznámil jsem muži s čírem a piercingem ve rtu. Rozhodně se před Olive snažil předvést jako drsnák. Olízl si rty, aby jí ukázal i piercing v jazyku.

Věnovala mu úsměv, jaký jsem u ní viděl, jen když telefonovala s Ruffordem, a pochopil jsem, že si toho všimla, přesně jak chtěl. Poplácala mě po ruce a řekla barmanovi: „Nevšímejte si ho. Je to kamarád nevěsty. Dává pozor, aby tu žádná družička netropila hlouposti.“

„Ano, vím, kdo pan Hardy je. Je mi ctí pro vás a vaše bratry pracovat.“ Barman se nervózně uchechtl. „Ženich mi ale řekl, že mám po celý večer dávat družičkám, cokoli si budou žádat. S nevěstou právě odešli.“

Olive zatleskala. „Výborně. Takže mám volnou ruku. Sem s dalším panákem.“ Mrkla na něj, což jí oplátil a poslal jí přes bar další sklenku.

Olive ji ihned naráz vypila.

„Zkontroloval jste její doklad?“ Povyτάhl jsem na něj obočí. Olive vypadala jako nezletilá. Věděl jsem, že je už dávno dospělá, ale chtěl jsem toho muže potrápit.

„Ano. Hned na začátku recepce. Nemohl jsem uvěřit, že je jí dvacet pět. S tou tváří byste ošálila davy.“

To jsem si taky myslel... a pak mi ukázala tu fotku v mobilu. A když jsem se na ni zadíval, překvapilo mě, že si ji přibližuje a ořezává.

„Co to děláš?“ Sledoval jsem pohyby jejího palce a při pohledu na její zadek se mi seběhly všechny sliny.

„Píšu článek a potřebuju na té fotce ukázat dost velkou část těla, aby to můj text podpořilo, aniž bych vyrazila svoji totožnost.“

Navzdory zdravému rozumu jsem si k ní nakonec přisedl. Přivedl jsem na tuhle svatbu překrásnou ženu a její sestru a věděl jsem, že si obě se mnou chtějí dnes v noci zašukat. Přesto jsem jim napsal, že už se za nimi nevrátím a ať si zbytek recepce užijí bez mé společnosti.

Olive si zabrala veškerý můj čas. Nemohl jsem ji tu nechat samotnou. „Nedělej nic, čeho bys později litovala.“

„Bez rizika není odměny,“ odsekla.

„Za normálních okolností se podobnou frází taky řídím, ale –“

„Jakou frází?“ zeptala se, zatímco dál palcem kmitala po displeji a zběsile psala, jako by nahlašovala mimořádnou událost.

„Zní: ‚chop se šance a pusť se do tance‘, ale –“

„To je výborné.“ Přikývla, aniž by vzhlédla.

„Ale,“ zdůraznil jsem, proč váhám. „Co potřebuješ zrovna dneska večer tak naléhavě napsat?“

„Dej mi chvíli.“ Vzhlédla a přimhouřila na mě oči. „Mimochodem, nemáš nic lepšího na práci než na mě zírat?“

„Popravdě jsem na recepci pozval několik hostů.“ Pobavilo mě, když protočila panenky. Všimla si žen, které mě tu doprovázely. „Rády počkají, než se ujistím, že moje kamarádka neudělá něco, čeho by později mohla litovat.“

Znovu zaprděla na rty. Viděl jsem na ní, jak jí v hlavě víří emoce, jako by už nemohla svému vkusu na vztahy věřit. Ruffordovi se podařilo velice rychle změnit její náhled, což byla velká škoda. „Budu v pohodě. Nemusíš se o mě bát, Dimitri. *Zas tak* blízcí si nejsme.“

To od ní bylo hodně odvážné. Obvykle se mnou jednala vřele, i když jsme spolu většinou jen povrchně

konverzovali. Zrudla a bylo zřejmé, že si myslí totéž, proto jsem na ni zůstal zírat a čekal, jestli se omluví.

„To jen... vídáme se jen kvůli Kee.“

„Kee je naše společná kamarádka,“ potvrdil jsem její slova. Keelani Haleová, nyní Hardyová a moje švagrová, byla lepidlem naší party. Olive pracovala jako její tisková mluvčí a já byl od dětství jejím nejlepším kamarádem. Bylo tomu tak už roky. „Vídáme se tak často, že mi na tobě začalo záležet, Olive. Nemusíš tvrdit opak.“

Pokrčila odhalenými rameny a odvrátila zrak. „Dobře.“

„Ty s tím nesouhlasíš?“ To mě zaujalo. Opravdu si myslela, že pro mě nic neznamená? Dalo se moje chování tak pochopit?

„Myslím si, že ve mně vidíš přítěž. Mladou naivní holku. Trpíš mě kvůli Kee, ale sám od sebe bys mě nevyhledal. Nemám pro tebe žádnou hodnotu a...“ Zhluboka se nadechla. „Snažíš se najít hodnotu ve všem a ve všech, kým se obklopuješ. Takže pro tebe nejsem důležitá.“

„Zajímavé.“ Jiná odpověď mě nenapadla. Nelhal jsem a Olive náš vztah přesně popsala. Akorát že teď, dneska večer, když tu vedle mě seděla, mi připadalo, že je mezi námi něco víc. „Tak tohle si o tobě podle tebe myslím? Co si ty myslíš o mně?“

„Podle mě jsi egoista. Musíš být, protože jsi chytří – se všemi těmi úspěšnými investicemi jsi neměl jen štěstí. Jsi workoholik. Jsi věrný jen svým přátelům a rodině. Pro Kee jsi věrný kamarád. Pro Dexe skvělý bratr. Ale já nejsem tvoje kamarádka ani nepatřím do rodiny, proto nechápu, proč tu ještě vyseďáš.“

„Řekněme, že ze zvědavosti.“

Bareh se roznesl její smích. Oči jí jiskřily a vlasy málem poskakovaly, zatímco se otrásala pobavením z mé odpovědi. „Prý ze zvědavosti. Nejsi zvědavý. Lidi, kteří pro tebe nemají žádnou hodnotu, tě neza-
jímají. Pro tebe čas znamená peníze a ty peníze milu-
ješ, Dimitri. Takže opakuju, že to nechápu,“ odsekla. Hned jsem k ní choval mnohem větší respekt.

„Popravdě bys to měla dávat za vinu Kee.“ V tu chvíli mě nic jiného nenapadlo. „Pokud dneska něco provedeš, bude si zítra dělat starosti a zavolá mi kvů-
li tomu.“

„Děláš, jako bych se neuměla sama rozhodovat.“ Vystrčila spodní ret. V tu chvíli jsem přemýšlel, jak hebký by byl přitisknutý na mých ústech. Myšlenky se mi očividně zasekly na té fotce. Jiné vysvětlení pro to nebylo.

„Právě teď to tak nevypadá.“ Znovu jsem ukázal na její mobil.

V tu chvíli přimhouřila velké laní oči a kousla se do rtu. „Dobře. Když jsi tedy z nás dvou ten dospělý ty, pověz mi, jak to zní.“

Podala mi mobil, abych si přečetl e-mail.

*Profesor Rufford Butson je doživotním členem
pedagogického sboru Alcovovy univerzity už deset let.
Jeho výzkum sociálních sítí a jejich vlivu na dospívající
dívky poskytl společností významná data.
Poprvé lajknul můj profil na sociální síti před čtyřmi
lety a poslal mi soukromou zprávu, v níž mi napsal,
že bych mohla dosáhnout na katedře žurnalistiky
velkých úspěchů. Byla jsem mladá, tvárná a důvěřivá.
Na sociálních sítích jsem sdílela svůj životní příběh.
Popisovala jsem všechny své úspěchy i pády
způsobem, díky němuž mohl kdokoli snadno odhadnout*

mé slabiny i silné stránky. Ted' už je zřejmé, že toho Rufford Butson využil.

V příloze tohoto e-mailu zasílám naši poslední konverzaci – zprávy včetně fotografií.

Ano, jsem zhrzená žena. Ale také žena, která žádá spravedlnost. Magisterským studiem žurnalistiky včetně společného výzkumu jsem strávila hodně času. Tímto opět odkazuji na přiložené dokumenty. Byla bych ráda, kdyby mé jméno zůstalo na práci, kterou jsem pomohla vytvořit a publikovat. Také bych ráda uvedla, že bych svou diplomovou práci ráda dokončila pod vedením jiného vyučujícího, a žádám, aby při prezentaci, přijetí, zhodnocení ani obhajobě této práce nehrál profesor Butson žádnou roli.

S pozdravem

Olive Monroeová

„Chceš jim to poslat pod svým vlastním jménem?“ zeptal jsem se překvapeně, když jsem si otevřel přiloženou fotografii. „Vystříhla jsi z fotky svůj obličej –“

„Ano, abych mohla zatajit svou totožnost, ale upřímně řečeno by to stejně zjistili. Ted' už chci jen titul. Nemůžu začít znovu v jiném oboru.“

„Univerzita tě rozcupuje na kusy,“ varoval jsem ji, protože to někdo musel udělat.

Povzdechla si a vytáhla si umělou květinu zpoza ucha, jako by nad tím potřebovala přemýšlet. „Tak ať. A ted' si radši užiju zbytek večera. Zaměstnanci univerzity a rektor si můj e-mail stejně přečtou až zítra.“

„Tak Alcovova univerzita, jo?“ To jméno jsem znal. Věděl jsem, kdo ji založil i to, že mě k ní poutá nejen Olive. Přesto jsem jí nic neřekl. Tohle byl její boj. Prozatím. „Podcenil jsem tě.“

Kousla se zevnitř do tváře a zachvěla se jí brada. „To většina lidí. Včetně mého bývalého, jak to tak vypadá.“

„Co máš po zbytek večera v plánu?“ zeptal jsem se.

„Sebrat odvalu, abych toho fešného barmana pozvala do svého hotelového pokoje.“ Zakmitala na mě obočím. Ted', když mi už pohled na její oči neblokovaly obroučky brýlí, jsem si všiml, jak se jí rozpustile třpytí. „Věřil bys tomu, že když Rufford včera přijel do města, ani se se mnou nevyspal?“ Plácla si ruku na pus. „Tak jo, vypadá to, že nastala ta část večera, kdy jsem k tobě až příliš upřímná.“

Zamručel jsem. „Nebo jsem bližší kamarád, než za jakého jsi mě doteď měla.“

Uchechtla se. „V tom případě, kamaráde, jsem se moc těšila, až ojedu svého přítele, ale když je z něj teď ex, odvedu si domů barmana, pokud bude chtít.“

„Neodvedeš si domů cizího muže,“ pronesl jsem tiše. Nemohl jsem si pomoci, ale všechny svaly v těle se mi při té představě napnuly vztekem.

„Bude to zábava.“ Pokrčila rameny a lenivě se usmála. „Ještě nikdy jsem neměla vztah na jednu noc.“

Bože, byla roztomile nalitá. Vstal jsem a shlédl na ni. „A dneska ho mít nebudeš.“

Odhodlaně se na barmana zadívala. V očích jí žhnul oheň. „O mém životě rozhoduju sama a chci si ještě dneska vyhnat Rufforda z hlavy, Dimitri. Hodlám se vyspat s někým, kdo mi pomůže na něj zapomenout.“

„S ním ne.“

„Aha.“ Pomalu si olízla plné rty. „Nabízíš se místo něj?“

„Ne.“ Zavrtěl jsem hlavou a o krok ustoupil, protože mi už jen při té představě napůl ztvrdnul penis. „Příliš jsi toho vypila.“

„Měla jsem tři panáky. A na začátku recepce sklenku šampaňského. To opravdu není moc.“

„Nechtěj, ať tě odvedu do tvého hotelového pokoje a celou noc na tebe dohlížím. Mohl bych se místo toho věnovat buď práci, nebo těm dvěma ženám.“

„Tak jdi.“ Mávnutím mě odehnala a opřela se o bar. Zdůraznila tak svůj výstřih a pan Číro se jí do něj okamžitě zadíval.

„A dost. Odcházíme.“ Ovinul jsem jí paži kolem ramen, ani se však nehnula.

„Nikam nejdu, Dimitri.“ Vzhledla ke mně. Tvář i plné rty měla tak blízko, že jsem je chtěl ochutnat. „Nemůžu odtud odejít sama.“

Řekla ta slova tiše a bolestně.

„Olive –“

„Opravdu. Nemůžu. Pokud budu dneska v noci sama, budu na něj myslet. Budu chtít jen jeho. A já ho už nikdy nechci chtít. Víím, že to zní šíleně, ale... Nejde to.“ V tu chvíli jsem na ní viděl, jak je zranitelná, a ne odhodlaná a silná. Nebo možná právě z toho její síla pocházela. Přiznala pravdu, přestože ji to bolelo.

Popravdě se mi nechtělo být ve společnosti ubřečených žen nebo kohokoli, kým zmítají emoce, ale ani slzy v jejích očích mě nepřinutily vycouvat. Místo toho mě uchvátily. Zračily se v nich hlubiny, které jsem nikdy předtím neviděl.

„Půjdu s tebou, Olive,“ zašeptal jsem jí do ucha. „Pojď. Tamtoho chlapa ani neznáš,“ přemlouval jsem ji.

„Půjdeš se mnou?“ Svráстила obočí. „Do mojí postele?“

Zatraceně, myslela to vážně. „Mě mít v posteli nechceš, krasavice. Na vztahy ani něžnůstky nejsem.“

„Nic takového nežádám. Jenom chci být s někým, kdo mi pomůže zapomenout na nejlepší sex mého života. Rufford byl pro mě ten pravý.“ Pronesla to naprosto vážně a bez vytáček. Byla ke mně a Kee vzdychky takhle upřímná? „Potřebovala jsem jen jeho. Příčí se mi to říct, když vím, že mě jen využíval, ale je to tak. Dokážu si to přiznat.“

„Potřebovala jsi jen jeho? Na světě jsou miliardy jiných mužů, a ty jsi potřebovala zrovna jeho? Máš na víc. A v žádném případě nemohl být tím nejlepším, jakého jsi kdy měla.“ Proč jsem se s ní kvůli tomu dohadoval? Mělo by mi být jedno, že je ten kretén nejlepším milencem, jakého kdy měla.

„Proč? Protože je starší než ty?“ Uchechtla se. „Třeba ho můj barman překoná.“

„Nepřekoná, protože s ním neodejdeš.“ Zatnul jsem zuby. „Odejdeš se mnou.“

„Nikam nejdu, pokud mi nedáš, co chci.“ Naklonila hlavu a povytáhla jedno tmavé obočí. „Dáš mi to?“ Chtěla jasnou odpověď, což od ní bylo chytré vzhledem k tomu, že jsem jí neměl v úmyslu nabídnout nic z toho, co žádala.

„Chápu to,“ ucedil jsem skrz zaťaté zuby a představil si, jak jí přejíždím rukama po šatech na zadku, který jsem viděl na té fotce. Nedojde k tomu, ale stejně jsem na to myslel. Hodil jsem na bar několik bankovek a vzal jí kabelku. „Půjdem do mého hotelového pokoje.“

„Cože?“ Najednou se rozhlédla, jako by ji to znervožnilo. „Určitě to chceš? Co tvůj doprovod?“

„Chceš vycouvat?“ Ušklíbl jsem se. Sice si dala trochu alkoholu na kuráž, aby se odvážíla napsat na univerzitu, ale na mě, živého a přímo tady, jí odvaha nezbyla. A tak jsem se k ní naklonil, abych ji přemluvil:

„Na můj doprovod nemysli, Olive. Pokud budou chtít, pozvu je, aby mi pomohly dopřát ti ten *skutečně* nejlepší sex tvého života.“

To byla naprosto okatá lež. Nikdy bych to žádné z Keeiných kamarádek neudělal. Rodinu a podnikání jsem nikdy s neřestmi a rozkoší nemíchal. A Olive byla v podstatě obojí.

Byli jsme tu kvůli Kee, ne abychom si spolu užili. Jenže náhle sklouzla ze stoličky, narovнала si áčkové družičkovské šaty a zavěsila se do mě.

„Vypadá to, že nás čeká zábavný večer, Casanovo,“ pronesla blahosklonně a odvedla mě k výtahům. „Ved’ mě. Jsem připravená.“

Jakmile dostanu Olive z hostiny, vysvětlím jí, že půjde spát. Sama.

Sotva se za námi zavřely dveře výtahu, Olive ke mně vzhledla, olízla si rty a objala mě. A poté mě políbila. Chutnala po alkoholu a sladkých jablkách. Pronikla mi jazykem do úst, protože jsem jí to dovolil, a přejela mi rukama po hrudi, protože i to jsem jí dovolil. Se zasténáním ke mně přitiskla boky, protože jsem ji od sebe neodstrčil.

Mému tělu to přinášelo úplně nové pocity. Byl to pro mě šok a nepřipadalo mi to *správné*. Olive mě nepřitahovala. Jak by mohla? Ve většině případů jsem si ani nevšiml, že je někde s námi, ale v tom výtahu jsem na ni zareagoval. Penis mi okamžitě ztvrdl tak rychle, až jsem se musel chytit jejích boků, abych se udržel na nohou. I kdybych chtěl, nedokázal bych se od jejích rtů odtrhnout. A ani jsem to neudělal. Místo toho jsem si je vychutnával. Moje touha po ní byla divoká a nevhodná. Byla mladá, doted’ jsem si jí pořádně ani nevšiml. A přesto jsem chtěl zjistit, proč po ní najednou toužím.

Konečně se ode mě odtrhla a otevřela oči. Třpytily se jí pobavením. „Ano.“ Poplácala mě po hrudi. „Myslím, že to s tebou půjde, Dimitri.“

„Opravdu?“

„Jistě. Polibek byl docela ucházející.“ Pokrčila rameny a opřela se o zábradlí výtahu. „Takže mi postačíš na to, abych s tebou dneska v noci zapomněla na svého bývalého.“

„Pokud se s tebou vyspím – a je to velké *pokud*, Olive – zapomeneš na něj už navěky,“ oznámil jsem jí.

Zakroutila hlavou, na vteřinu se na mě zadívala a pak se jí na tváři rozlil široký úsměv. „Bože, myslela jsem, že to je vtip. Ty to ale myslíš vážně.“

„Jistěže to myslím vážně.“ Zamračil jsem se na ni.

„Pochybuj. Na to ten polibek zas tak dobrý nebyl. Ruffordovi to šlo líp.“

Provokovala mě. Což mi vůbec nevadilo. Přistoupil jsem k ní a z obou jejích stran jsem se chytil zábradlí za ní, takže jsem ji uvěznil mezi svými pažemi. „Mám ještě pět podlaží na to, abych ti dokázal, že to, co jsme tu spolu dělali, nebylo líbání,“ zavrčel jsem, jako by mi na tom snad záleželo. Naštvalo mě, že mě porovnávala s tím ubožákem, svým bývalým přítelem. „Byla to jen ukázka. Ochutnávka. Až tě políbím, ani tě nezapadne mě s někým porovnávat.“

VRHL SE NA MĚ PŘÍMO VE VÝTAHU. Vyjel mi dlaní po stehně a jazykem mi pronikl do úst.

Měl pravdu.

Jakmile to dělal, nemyslela jsem na nikoho jiného. Ruce měl panovačné, jazyk zkušený a tělo dokonalé. Palcem mi přešel po švu na tangách. Odtrhla jsem rty od jeho a vzlykla mu do ramene. Pomalu mi olízl krk. Nikdy mě ani nenapadlo, že by v posteli nebyl dobrý.

Ve vztahu s Ruffordem jsem se na to snažila nemyslet, jenže Rufford mi až příliš často vyčítal, že s Dimitrim trávím čas, a, no, neměla jsem žádnou moc nad tím, kam se moje mysl ve snech zatoulá.

Jenže tohle nebyl sen, ale realita. A ta byla mnohem lepší. Promnul mi stehno a pak si mou nohu ovinul kolem boku, aby se ke mně dostal ještě blíže, jenže kvůli rozdílu v našich výškách jsem se o něj nemohla otírat, jak jsem chtěla. Potřebovala jsem cítit, jestli je tvrdý a připravený na mě stejně, jako jsem já byla vlhká a připravená na něj.